

KRÓNIKA

A halál pilótája. Az új csodát még nem mutatták be a nagyérdemű közönségnek, de létezéséről úgyszólván már az útszéli verebek is tudnak. Ez a csoda egy új repülőgép. Mostanában, tudvalevőleg, a csodák előszeretettel gyülekeznek a repülőgépek körül, illetve néha a repülőgép a csoda körül. Szóval, a csoda megvan és bár hivatalosan titkolják létezését, nem vitás, hogy valóság. Sőt, a méreteit is tudják már és az sem volna csoda, ha a szerkezetét is ismernék éppen azokban a körökben, melyek elől leginkább titkolják. Ennek a csodának lényege az, hogy a repülőgépen nincsen pilóta. Anélkül repül és dobálja a bombákat. Nem lát és nem beszél ugyan ő maga, viszont rádióhullámok segítségével, — valahonnan egy íróasztal mellől, vagy más egyéb helyről hajszálpontosan tudják irányítani és bombát dobáltatni vele. Egy ilyen valahol ülő ember, állítólag négy-öt gépet is kezel egyszerre, olyanformán, ahogyan a szövömunkások dolgoznak a bedőrendszer szerint.

Vagyis az úr ül, asztalán jámbor csapok, fogantyúk, mintha egy villanytelep főgépésze volna. Ide-oda hajladozik — közben esetleg szivja a pipáját — és amint keze nyugalmasan babrál a csavarokon, fogantyúkon, fentről az okos kis pilótánélküli repülőgépek szorgalmasan hullatják a bombákat egy város bérházaira, iskoláira, sőt esetleg kórházaira is. Az ülő úr ezt a műveletet csendesen és minden különösebb izgalom nélkül végzi. Lehet, hogy esetleg közben egy kis könnyű rádiózenét is hallgat, hogy ne unatkozzék a billentyűk kezelése során, a bombák pedig szabályosan és kitartóan hullanak a csodarepülőgépről. Ennek eredményeként lent a földön is történnek, ha nem is csodák, de elég jelentékeny változások. A szépen gondozott sétatérből földhányás lesz, a higiénikus és tisztaablakú iskolából jelentékeny rakás törmelék, amely alatt az iskolásgyermek már nem felelnek, mert az egészségtanórát félbeszakította a csodarepülőgép. Sőt, nemcsak

az órát, hanem vele együtt a diákokat is, több darabba.

Igen, ezek a csodarepülőgépek nem ismernek habozást, halálfélelmet, esetleg sajnálkozást, — egykedvűen és közömbösen végzik a rádióhullámokkal rájuk rótt feladatokat. Egyetlen hibájuk, hogy működésük köre még aránylag kis területű, mindössze 800 kilométer. Viszont a szakemberek lázasan dolgoznak, hogy ezt a területet kiszélesítsék és minden remény megvan arra, hogy ez sikerül is. Ezen a területen, tudvalevőleg, amikor bombákról és pusztításról van szó, az emberi leleményességet általában siker koronázza.

A robotember még csak az utópistaregények lapjai között szunnyad, de a robotrepülőgép valóság. Igazi emberek egészségtelen és életveszélyes munkát végeznek, miközben kedves családjuk otthon kitartóan nélkülöz. Miközben dőlcegen ragyog a napsütésben a robotrepülőgép s hullatja pusztító bombáit a leleményes emberiségre.

Melyik volt a nagyobbik veszély?

Amikor a legnagyobb volt a háborús feszültség Európában, Londonban az állatkertben fölkészültek arra, hogy ha kitör a háború, minden mérges kígyót meg fognak ölni. Tették volna ezt azért, mert ellenséges bombák szétverhették volna a ketrecek, amelyekben a halálos csípésű kígyókat tartják, azok kiszabadultak volna és emberi lényeket marhattak volna halálra.

Lám, lám, milyen gyöngéd is az emberi civilizáció. Hogyan védi néhány mérges kígyótól az embereket. De bombákat, repülőket, a legszörnyűbb pusztítás eszközeit rászabadítják a világra.

S kígyókról beszélve, amelyek ártalmatlanok és förtelmesek, amelyek ellen kell védeni az emberi lényeket és civilizációt, talán máshol találhattak volna mérgeesebb kobraikat: Rómában és Berlinben. Vagy azokat kellett volna s kellene eltiporni, akkor a londoni állatkertben sem kellett volna óvintézkedést tenni a mérges kígyók ellen, vagy a kobra helyett azokat kellene talán legalább is ketreche zárnai.